

Listopad 2021

Každý začátek povstane z konce jiného začátku.

Seneca

Přátelství je jako zlatá brána...

Prvního září se před branou naší školy sešlo se svými rodiči 29 nadšených prvňáčků, kteří měli započít svou „studijní pout“ v naší škole. Kromě lehce nervózní třídní učitelky a paní asistentky Lucie Blajíc na naše prvňáčky čekali i kmotříčci ze šestých tříd. Pro své malé svěřence se tak od prvního dne stali milými a laskavými průvodci a ruku v ruce s nimi kráčeli slavnostním „špalírem“, který připravili starší spolužáci se svými učiteli.

Před branou 1. třídy se s nimi rozloučili a prvňáčci s rodiči poprvé vstoupili do míst, kde budou spoluprožívat mnoho zajímavých věcí. Aby jejich cesta byla snadnější, čekal na každého prvňáčka „skřítek pomocníček“. Všichni prvňáčci byli slavnostně přivítáni, usazeni na své místo v lavici a poté jsme společně rodičům ukázali, jak bude začínat každý školní den.

To důležité se pak odehrávalo již bez přítomnosti rodičů. Všichni prvňáčci totiž ví, že do školy se chodí proto:

- abychom se něco naučili
- abychom uměli číst
- abychom uměli psát
- abychom nebyli hloupí
- abychom uměli to, co naši rodiče a možná ještě víc
- abychom měli kamarády.

A nejen to. Prvňáčci také dobře ví, že k tomu, abychom něco dokázali a něco se naučili, potřebujeme ruce. A naše ruce dovedou: pohladit, zamávat, něco podržet, někomu

pomocť, něco zvednout, psát, něco ukázat, dokonce se i přihlásit, když chceme něco říct.

A víte, stejně jako prvňáčci, z čeho se skládá svět? Přečte čar a oblouků. A proto si všichni prvňáčci svou první krásnou rovnou svislou čáru napsali křídou na tabuli. A že to byly čáry dlouhé a opravdu rovné.

Nakonec přišlo to, na co se všichni těšili už od našeho červnového výletu. Paní učitelka vyprávěla celou pohádku *O živé vodě*. A stejně jako padá neslyšně peříčko z křídla bílé labutě, tak takové „posvátné“ ticho bylo při vyprávění naší první pohádky. Rozzářené oči všech prvňáčků byly pro třídní učitelku největší odměnou a zároveň

Foto 2x: Iveta Mulana

velkým závazkem do dalších dní, týdnů a let.

Držte nám palce, ať máme neuchtající chuť poznávat svět a společně s celým společenstvím naší školy ať stavíme mosty porozumění a brány přátelství.

Jana Gažiová, třídní učitelka 1. tř.

Pasování předškoláků

Jaro je v plném rozpuku a my, učitelky ve školce, jsme napnuté – jak letos? Dovolí? Nedovolí? A o co vůbec běží?

Plánujeme slavnost *Pasování předškoláků na školáky*, jednu z našich největších slavností. Loni jsme ji museli odložit až na srpen. Taky to bylo hezké. Ale co naplat, *Pasování* je červnová slavnost a bude krásnější, proběhne-li ještě předtím, než se rozprchneme na prázdniny. Zároveň se jedná o venkovní slavnost. A díky tomu můžeme pasovat v červnu.

Posílám rodičům tabulku se seznamem, co je třeba na *Pasování* připravit. Do večera si rodiče úkoly mezi sebou rozebrali. Díky jim!

Zvu naši paní ředitelku Milenu Vlčkovou, budoucí třídní učitelku waldorfských prvňáčků Janu Gažiovou a paní učitelky a ředitele všech dalších škol, do kterých naši předškoláci míří. Bohužel to vypadá, že účast pedagogů se omezí na waldorfské hnutí.

Máme pořešené všechno – pozvané rodiče, prarodiče, učitele,

nachystané dárky na rozloučenou pro děti..., jenom hezké počasí objednat neumím. Hlásí bouřky. Hodně bouřek. V nouzi mohu vytáhnout čundráckou pláštěnku bahenní barvy. Mám ji upřímně ráda, prošla jsem s ní celé Jižní Karpaty, ale pochybuji, že jakékoliv události dodá slavnostní ná-

Foto 2x: Hana Máslová

dech. Přemlouvám mraky a svatého Petra, aby počkali s bouřkou na odpoledne. Uprošuji Kleť, aby mraky pozdržela, než slavnost skončí.

V den D se nechutně brzy scházíme na zahradě. Od půl sedmé kmitáme a chystáme. Průběžně odháním mraky a vybízím Kleť, aby splnila úkol nejvyššího kopce široko daleko a postavila se mrakům do cesty. Povedlo se. Mraky se sice kupí, ale z Blanského lesa dál nelezou.

Těsně před *Pasováním* probíhá ještě jedna slavnost, rituál *Předávání brašniček*, kam rodiče nemají přístup. Na cestu do školy si předškoláci ve školce vyrábějí mošnu, kterou jim nyní „odpolední“ učitelky slavnostně předávají s malým strašidýlkem, které bude ve škole bdít nad štěstím a radostí dětí.

Zatímco se ve třídě dojíkáme při předávání brašen, venku se shromažďují rodiče a mladší kamarádi. Přichází waldorfská paní ředitelka a paní učitelka a za nimi přichází milá, neznámá paní. Paní učitelka z Církevní školy nakonec dorazila! Účast na slavnosti byla pro ni organizačně velmi náročná, do poslední chvíle nevěděla, jestli bude moci ze školy odjet. Jsem jí velmi vděčná za to, že přijela, aby pasovala jedno jediné dítě. Pro dítě je ohromně cenné, je-li pasováno Svou Paní Učitelkou.

Začíná slavnost. Kristýnka Mercer se připravuje na příchod mi-

minka a už za námi do školky nedochází, ale na *Pasování* přišla a celou slavnost doprovází zpěvem a hrou na flétnu. Vítání přítomných, pohádka o ptáčátku, které odroste a vyskočí z hnízda, a už pasujeme.

Třídní učitelky každé dítě představují básničkou. Předškolák dostane na památku přání a vybere si pytlíček s nožem od Opinelu. Paní učitelka dítěti popřeje hodně štěstí a zahálí jej do pláště, symbolu ochrany. Pak už je to na dítěti. Před ním se kroutí tunel. Dobře ten tunel známe, běžně si v něm hrajeme. Jenže dnes je jakýsi cizí, nazdobený. Navíc vede do školy. Vykročení chce trochu kuráže. Na druhém konci tunelu čekají usměvavé paní učitelky s paní ředitelkou. Jedna snímá plášť, druhá pasuje na školáka. Paní učitelka pasuje opravdovým mečem, žádným klacíčkem. Jeden z tatínků, bývalý šermíř, školce dlouhodobě zapůjčil nádhernou zbraň, která mi sahá až k žebrům. Čerstvý školák usedá na jeden z připravených trůnů, rozdychává zážitek a sleduje kamarády.

Za hodinku nemáme ve školce jediného předškoláka. Z každého se stal školák. Noví předškoláci nastoupí až v září.

Díky ohromnému nasazení rodičů se slavnost báječně vydařila. Všem znovu děkuji za vydatnou pomoc!

Iveta Meindlová

Přespávání předškoláků v MŠ

Je pondělí 21. 6., půl páté odpoledne, běžně se školka zavírá, ale dnes se na zahradě hemží 15 dětí. Jak by taky ne – na předškoláky čekala poslední jejich výsada, možnost přespát s rodičem ve školce.

Nutno přiznat, že předškoláci měli ten den perný. Dopoledne byli pasováni na školáky a v podvečer je čekala dobrodružná stezka, táborák a přespání ve školce. Zatím však děti byly plné sil a řádily jako černá ruka.

S mírným zpožděním jsme se sešli a vyrazili hledat poklad, který straka ukradla lesní žínce Amálce. Kousky zlaté vlny jako sluneční

paprsky nás vedly přes hory, doly, pustý les a nakonec přes potok. Našli jsme holubinku, kterou po mně na procházce vrhla drzá veverka ze stromu. Našli jsme srnčí pelíšky a vyzkoušeli, jak se v nich hová. Našli jsme a ulovili živou užovku. V potoce se nikdo neutopil. I poklad jsme s posledními slunečními paprsky našli – na stromě. Doufala jsem, že se pro něj vysápe nějaký zdatný tatínek, ale nakonec jsem musela hore sama. Pak se slunko skulilo za kopec a byl nejvyšší čas mastit do školky a opékat špekáčky.

Ležení si každý našel po své libosti. Někdo spal ve své třídě. Někdo stavěl stan na zahradě.

Někdo si prostě rozhodil spacák na trávu. Poslední skupina byla ještě večer nucena spasit se útekem – spustil se slejvák.

Svatý Petr nad námi celý den držel ochrannou ruku. Během *Passování* přišlo kdesi za Kletí, k nám se mraky nedostaly. Odpoledne několikrát mocně zahřmělo a krátce sprchlo, ale cestu za pokladem déšť neohrozil. I ty špekáčky jsme v klidu opekli. Teď se nám déšť naopak velmi hodil, byl výbornou záminkou, proč děti strčit do spacáku.

Doufám, že dětem se nocování ve školce líbilo a budou mít na co vzpomínat.

Iveta Meindlová

Vzácná návštěva v MŠ

Na úterý 12. října se děti ve školce nesmírně těšily. Na tento den jsme totiž do školky pozvali zástupce Policie České republiky. Měli jsme slíbeno, že přijede co nejvíce lidí, a vypadalo to na solidní show. Ovšem jen za předpokladu, že nikdo nebude mít výjezd. Toužebně jsme si přáli, aby se lupiči, zlodějové, dálniční piráti a jiná pakáž hodili do pohody a dopřáli si volno, aby se Policie namísto jim mohla věnovat nám.

Po dopolední svačině se děti vyhrnuly ven a vyčkávaly. První přijela paní Štěpánka. Potěšila děti zprávou, že pejsek je na cestě k nám. Vzápětí dorazili příslušníci silniční policie a potěšili děti zprávou, že přijede ještě motorka. Za okamžik přijel psovod Petr a potěšil děti zprávou, že až se usadí pod pergolou, přivede na zahradu hvězdu programu – pejška.

Tříkrát potěšené děti zapluly do pergoly. Příchod pejska připomínal spíše vypuštění krakena. Na zahradu se vřítel nádherný, ohromný německý ovčák. Usalašil se mezi dětmi na stole v pergole, nadšený, že má tak početné publikum a může se předvádět. Brzy jsme si s panem psem potykali – jmenoval se Minie, byly mu tři roky, rád kousal padouchy, mezi dětmi se válel jen tak, bez vodítka, bez náhubku a radostně se na ně smál. Minie nám ukázal základní poslušnost. S druhým psovodem si zahrál „na policajty a zloděje“. Psovod hrál

Foto: Iveta Meindlová

ozbrojeného zloděje. Vystřelil dva slepé náboje z pistole, na víc se nezmohl. Minie po něm skočil. Pan Petr dětem o Miniem vyprávěl báječné historky, vysvětlil spoustu věcí. Při loučení byly děti jednoznačně přesvědčeny o tom, že policejní pes je frajer a na světě je proto, aby je vytáhl z případné bryndy.

Teprve po odjezdu Minieho a pana Petra se ke slovu dostala paní Štěpánka. Z kouzelné brašny tahala jeden poklad za druhým, nechávala kolovat, vyprávěla a děti jí visely na rtech.

Na závěr se nám věnovali páni od silniční. Dovolili dětem prošmejdit auto, točit volantem (každý, kdo chtěl, si zatočil volantem), zapnuli majáčky a výzvu „občané, rozejděte se!“. Ani motorka nebyla pouhou rekvizitou. Každý si směl na motorku sednout, držet řídítka a pohrát si, že jede. Mladý policista navíc dětem ukázal, kde se zapíná siréna. Na dětský dotaz, zda je

možné tlačítko zmáčknout, kývl. Každý si chtěl toto vzácné tlačítko zmáčknout.

Nevím, jak si návštěvu Policie ČR v naší školce užili sousedé. Při desátém „húúú-hu, húúú-hu“ mi jich bylo trochu líto a raději jsem se nikoho na dojmy neptala. Děti si však návštěvu užily ohromně. Po zbytek týdne si hrály na policajty cvičící psa, honící zloděje, střežící veřejný pořádek... Nakreslily stoh děkovných obrázků, který jsme společně odnesli k odeslání na poštu. Před odchodem na poštu mi děti odcitovaly slovo od slova paní Štěpánku, jak bezpečně přejít po přechodu.

Všem policistům děkujeme za návštěvu! Děkujeme všem řidičům, že nebourali a nepotřebovali policejní asistenci, protože bychom přišli o motorku a možná i o auto. Děkujeme všem občanům, že se nikde nezatoulali a nepotřebovali, aby je Minie hledal.

Iveta Meindlová

Podzim ve školní družině

Máme tu podzim s pestrou paletou barev a s otevřenou náručí plnou darů, které nám může podzimní příroda nabídnout.

Děti už mají za sebou dva měsíce školní docházky a jsou bohatší o nové zážitky nejen ze svých tříd, ale i ze školní družiny a školního klubu, kde tráví svůj čas po vyučování.

Počasí nám zatím ukazuje svoji vlídnější tvář, proto se snažíme maximálně toho využít, trávit s dětmi co nejvíce času venku a užívat si podzim všemi smysly. Vyrážíme na procházky do okolí, všímáme si změn, které v přírodě nastaly, jak je každý den jiný a jinak barevný. Trávíme společný čas hrami, tvořením i odpočinkem na dětském hřišti, u potůčku, na mýtině a v lese.

Na začátku září jsme ve školní družině slavnostně přivítali naše prvňáčky. Holčičky a kluky z první třídy čekalo překvapení v podobě slavobrány, kterou pro ně v lese za školou s pomocí paní vychovatelek přichystali starší kamarádi z druhé a třetí třídy a školního klubu. Všichni si společně zanotovali písničku *Přátelství je jako zlatá brána* a předali prvňáčkům dárek na uvítanou. Zbytek slavnostního odpoledne jsme strávili společnými hrami, zpěvem i stavěním domečků pro skřítky.

Oblíbenou zábavou mezi dětmi se nečekaně stalo skákání „školky“ přes gumu. Tuto hru si možná ze svého dětství vybaví ne jeden rodič. Některé děti ve skákání podávají obdivuhodné výkony. Vítaným sportovním využitím jsou také přátelská utkání ve floorbale, kterých se účastní kluci

i holky. Oblibě se stále těší i známé honičky a hry jako Bába Kuchta, Hututák, Krvavé koleno, Rybičky apod.

Zkrátka ale neprijdou ani ti, kteří něco rádi vyrábějí a tvoří. Šikovné dětské ruce už dokázaly z kousků filcu a látek ušít například zvířátka jako je veverka, pesek, zajíček, želva a mnohá další. Na poličkách v některých dětských pokojích už asi vznikla malá ZOO.

Krásný podzimní čas využíváme také ke sběru přírodnin, ze kterých společně vytváříme drobné a nápadité dekorace. Z kaštanů a žaludů tak vznikla různá zvířátka a figurky, z šípků, kukuřice, kousků kůry a větviček ozdobné závěsy, které už zdobí vnitřní prostory naší družiny. Z nádherně probarvených listů javorů, šípků a břechťanu vážeme věnečky a kytice, které nám i v zimě budou připomínat zářivé barvy podzimu.

Nezapomínáme ani na ekologii a snažíme se místa kolem školy, kam si chodíme hrát, udržovat v čistotě a nenechávat zde po sobě nepořádek. Netradiční záchrannou akcí si prožily děti z druhé třídy, když se jim podařilo z lesa, kam někdo odvezl a pohodil

dva velké nákupní vozíky z Normy, tyto košíky společnými silami odvézt a vrátit je zpět do obchodu. Paní vedoucí jim za to přišla osobně poděkovat a děti hrálo vědomí, že udělaly správnou věc.

Čas, který společně můžeme prožívat, čas naplněný procházkami, hrami, sportováním, tvořením, odpočinkem, navazováním nových přátelství, poznáváním okolního světa i pravidel společného soužití si naplno užíváme a těšíme se, co nám každý nový den přinese.

Za ŠD zapsala **Petra Hrubá**

S třetáky za rysy a jeleny

V termínu od 22. – 24. 9. se žáci třetí třídy vydali na Šumavu, kde strávili krásné dny ve středisku environmentální výchovy na Horské Kvildě. Prošli se naučnou stezkou, která skrývala mnoho úkolů a při které zdolali úctyhodných 14 km. Druhý den v rámci celodenního výletu na Jezerní slať a Kvildu si pro žáky připravili pracovníci Národního parku Šumava rozmanité vzdělávací a sociální úkoly zaměřené na poznávání zvířat žijících na Šumavě. Dozvěděli se například, jak žije a loví rys, kdo patří do rodiny srny a kdo do rodiny laně a jak vznikají rašeliniště. Seznámili se s florou a faunou šumavských vod, lesů, luk a rašelinišť. Pobytu na Horské Kvildě se účastnili i žáci osmé třídy, kteří jsou kmotry třetáků, a tak nejenom po cestě autobusem mohli všichni vzájemně upevňovat

svá přátelství a vzájemně se v mnohém inspirovat.

Petra Fuková

Mně se líbilo tam být s kamarády a náš pokoj. A že jsme chodili na procházky. Viděli jsme rysy a jeleny. Byli s námi naši kmotříčci.

Tinka

Líbil se mi zážitek, že jsme byli na jelenech a také rysech a na výletech.

Kát'a

Líbil se mi rys! Bavil mě fotbal. Skákací hrad byl zábavný. Jízda v mém kufru byla zábava. Bavilo mě se koukat na hory z vyhlídky.

Lukas

V září byla naše třída společně s 8. třídou na Horské Kvildě. Viděli jsme rysy, jeleny a laně. Chodili jsme na dlouhé naučné procházky. Hráli jsme různé hry a po večeri jsme si šli hrát na hřiště. A to všechno se mi líbilo!!

Barča

Líbilo se mi všechno – rysové a jeleni a bažiny a lesy a louky a výlety a dny a pokoje a hry a voda.

Vítek

Foto 7x: Petra Fuková

Třetáci na políčku

V září výuku ve třetí třídě zpestřilo mnoho společných akcí a výletů.

Nejprve jsme se vydali na naše políčko, které se nachází v malebné jihočeské vesnici Munice.

Přálo nám počasí a všichni se pustili do usilovné práce. Pole bylo potřeba nejprve vykolíkovat a změřit. To vše

Foto 6x: Petra Fuková

pod dohledem Matěje a Káti, kteří všechno zodpovědně zapsali. Potom jsme se již chopili rýčů a pluhu a s nadšením se pustili do přípravy políčka. Po práci přišel vhod výborný švestkový koláč a teplý čaj od paní Švédové.

Petra Fuková

Jak se dojí kráva

V září u třetáků nezůstalo jen u přípravy políčka a následné Slavnosti setí. Paní učitelka zorganizovala také výlet do Jihočeského zemědělského muzea v Netěchovicích. Děti se tu dozvěděly, jaké nástroje se tradičně užívaly k obdělávání půdy, sklizení a zpracování obilí. Vyzkoušely si váhu cepu i to, jak s ním správně pracovat, aby se zrníčka oddělila z klasů. Hlavní náplní výletu ale byl program o zpracování mléka. Došlo tedy na dojení, stloukání másla ve speciálním mlýnku, ochutnávání sesbírané smetany i podmáslí. U dojení i stloukání másla se děti postupně střídaly a když velká hrouda másla získala díky dřevěné vyřezávané formě krásně ozdobený tvar, bylo kouzlo hotovo.

Nezapomenutelným zážitkem pro děti však byla i návštěva tamního Agrohopsária, kde se na velkých slaměných balících dosyta vydováděly, vyskákaly a vyklouzaly.

Dana Hanzliková Vašková

Foto 3x: Dana a Roman Hanzlikovi

Slavnost setí

Svátečním dnem v září se pro třetí třídu stala sobota 25.9. Po slavnostním přivítání se práce nadšeně chopily jak děti, tak rodiče. Děti tahaly lehčí pluh, zarávaly vzrostlé zelené hnojení rýči a upravovaly políčko bránami, motykami i hráběmi. A také se střídaly jako závaží na těžším pluhu, aby se jeho radlice zanořila do půdy jako do másla. Práce se dařila, na čelech nejzapálenějších pracantů se objevily kapičky potu, které však sluníčko v krásném dni rychle osušilo. Paní učitelka pak dětem rozdělila semínka, která děti za doprovodu rytmických básniček zasely a popřály jim sílu k růstu. Teď už se políčko zelená malými rostlinkami ozimé pšenice, špaldy i žita. Třída se za nimi plánuje několikrát zajet podívat – jak odpočívají v zimě, jak se vytahují na jaře a jak zlátnou v létě...

Dana Hanzliková Vašková

Sklizeň obilí u čtvrtáků

Bylo vedro, obloha vymetená, byl prázdninový den 29.7. a právě odbíjelo 16 hodin. Pokyn zněl jasně – kdo může, přijďte na sklizeň obilí, vezměte sebou srpy, hrábě a dobrou náladu. Z naší budoucí čtvrté třídy, která se spojila ze dvou třetích tříd, se účastnili dvě paní učitelky a 6 žáků s doprovodem z řad rodičů a sourozenců. Síly byly vyrovnané – tři dívky a tři chlapci. Na úvod jsme zazpívali společné písně, aby nám šla práce lépe od ruky. Poté jsme se dali do práce. Při pohledu na naše zarostlé políčko jsme zpočátku byli trochu rozpačití. Nasetá špalda, žito a len sem tam vykukovaly mezi velkým plevem :-). Nakonec jsme však sklídili docela překvapivou úrodu, která si ce nenakrmí celou školu, ale na nějaký ten chlebiček bude. Dokonce jsme udělali snopy a učili se pod vedením jednoho z tatínků, který si pamatoval z dětství, jak dělat povříslu. Jistě víte, co je povříslu, ale opakování matka moudrosti. Povříslu je druh provazu, sloužící ke svazování snopů. Vyrábí se z obilných stonků (slámy). Je to svazek stébel obilí, pro zvětšení délky se rozdělí na dvě poloviny, zkroutí se a udělá na svazku uzel. Celý svazek stébel obilí pak slouží ke svázání snopu.

Snopy obilí se pak po šesti až osmi kusech stavěly k sobě do kruhu, klasy směrem nahoru, vznikali tzv. panáci, aby obilí na slunci vyschlo. Nakonec našich „žní“

Foto 3x: Martina Matějková

jsme se odměnili studeným melounem. Šťastní ze setkání a ze společně vykonané práce jsme se rozjeli vstříc druhé polovině prázdnin.

Martina Matějková

6. B na Bezdrevu

V pondělí 13. září jsme ráno v 8:00 vyrazili pěšky od školy k rybníku Bezdrev. Šli jsme lesem, podél rybníků, prošli jsme vesnicí Dasný. Bylo krásné, trochu mlžné ráno, nálada skvělá. Kromě paní učitelky a paní asistentky Lindy Mikulové nás doprovázela Gábina Krobová. Když jsme uviděli rybník Bezdrev, dozvěděli jsme se, že je to druhý největší rybník v České republice a jeho název byl odvozen ze slov „bez dřev“ – původně to bylo močálovité území bez stromů. Močály už jsou ale dávno pryč a na nás čekal areál Yacht klubu, kde jsme strávili pondělí a úterý. Nejprve nás na místě přivítala paní Matoušová, která nám přivezla větší zavazadla a také zásoby, protože byla hlavní náčelnicí v kuchyni. Vybalovali jsme a čekali na Bartoloměje a Čestů, kteří se zapomněli u vykotlaného stromu a pěkně si tam pohráli. Jejich příchod jsme oslavili obědem, dali jsme si šišky s mákem a dýňovou polévku. Bylo nádherné počasí, proto po obědě následovalo koupání a dále různé týmové hry. Vtipná byla šipkovaná, protože jedna skupinka se schovala do kadibudky! Kluci umíchali k svačině rybičkovou pomazánku. Byla výborná. Večer jsme připravili oheň, opékali buřty a hráli hru. S při-

bývající tmou jsme postupně po jednom vyráželi na stezku odvahy. Pak jsme se chystali na spaní. Měli jsme k dispozici dva pokoje – jeden si zabrali chlapci a druhý děvčata. Vznikla však ještě třetí skupinka – Gábina, Sam, Bartoloměj, Martin, Matyáš a David – ti

Foto 4x: Radka Konířová

spali „pod širákem“. Byli z toho nadšení, pozorovali hvězdy na zcela jasné noční obloze a spokojeně usnuli. Ráno ale bylo dost chladno, a tak se někteří probudili brzy. Chvilku pozorovali spícího Bartoloměje a rozhodli se, že ho trochu poponesou. Bartoloměj se přitom ale vztekal a házel po únoscích ponožky, takže Gábinu probudil zvláštní nebeský jev – ponožkové komety. Vstávalo se tedy brzy. Ondra si pro jistotu nařídil budík na šestou, aby nezaspal. Hurá na rozcvičku! Pak byla snídaně a po ní následovala „poznávačka“ stromů, ve které všichni obstáli a mohli se vydat na společnou dobrodružnou výpravu, která vedla územím mezi rybníkem a Bezdrevským potokem.

V jednom místě byl přes potok padlý strom – topol osika. Část šestáků přešla na druhou stranu potoka a prodírala se křovinami. Všichni jsme očekávali, že se brzy naše cesty zase spojí. Přece tu musí být ještě jedna lávka! Nebyla! Skupinka se z druhého břehu tedy musela přebrodit bahnem a vodou zpět. Naštěstí jsme se všichni včas vrátili na oběd. Po obědě jsme se ještě naposledy vykoukali, ale pak už jsme se museli pustit do mytí nádobí, úklidu pokojů a balení. Domů jsme jeli vlakem z Hluboké nad Vltavou. Díky velkorysé pomoci rodiny Matoušovy jsme zažili opravdu krásné chvíle na krásném místě! Děkujeme!

**Šestáci, Radka Konířová,
Linda Mikulová a Gábina Krobová**

Výlet na Šumavu

Výlet na Šumavu se konal 22. září až do 24. září. Jeli jsme společně se třetí třídou na Horskou Kvildu, která se nachází blízko Modravy, tam se natáčel seriál Policie Modrava. Byli jsme ubytováni naproti hotelu Rankl.

Na Šumavu jsme odjížděli po první vyučovací hodině. Nastoupili jsme do autobusu a jeli asi 1,5 h. V autobuse jsem seděl sám, ale přede mnou seděly dvě třetáčky a hrozně otravovaly.

Na pokoji jsem byl s Matějem, Johanem a Honzou. Vystoupili jsme z autobusu a začali se stěhovat. Po nastěhování věcí a povlečení postelí jsem vytáhl kuře a dal každému z pokoje kus. Matěj to vyřešil né moc dobře a vyhodil své kuřecí křídýlko z okna. Po nalezení kuřete Matěj dostal vynadáno od paní učitelky Chromé.

Na Šumavě bylo znatelně chladněji než v Českých Budějovicích. Po dojezení kuřete jsme šli na procházku po okolí. Šli jsme 14–16 km. Pro mě to nebylo vůbec obtížné. Byli jsme rozděleni do skupin. Já byl s Honzou, Martinem, Matějem. Papír měl 16 úkolů. Šli jsme asi 4 hodiny a vrátili se akorát na večeri. Po večeri jsme s klukama šli hrát fotbal. A jako obvykle mi to nešlo.

Večer jsme se ještě malinko učili. Dostali jsme práci s novinami – tam jsme se dozvěděli, že národní park Šumava slaví 30 let.

Večer jsme se šli osprchovat a vyčistit zuby. Po hygieně jsme šli spát. Ráno jsme vstávali v půl osmé a šli na snídani do hotelu Rankl. Já snídal kuličky s mlékem. Po snídani jsme šli na pokoj a sbalili se na celodenní výlet. Vyzvedl si nás instruktor. Hned na první pohled působil sympaticky. Prováděl nás po Šumavě a povídal něco o historii a vzniku národního parku. Cestou jsme s Honzou a Martinem našli chciplou myš a pojmenovali ji Eda. Eda s námi šel pěkný kus cesty. Cestou jsme se rozhodli, že se půjdeme podívat na smečku vlků. Za vlčí ohradou jsme si dali oběd a šli stejnou cestou zpátky a vzali si Edu, který si hověl na kameni přikrytým listem. Kousek dál jsme si sedli ke stolu, který Jáchym po chvíli zbořil. Tam jsme si povídali o vlcích, jako že samice je omega a samec alfa. Vlci se dokážou vycítit i přes půl světa. Po asi 20 minutách jsme pokračovali dál a šli

Foto 3x: Lucie Mechem

dlouho lesem a vyšli na planinu a dozvěděli jsme se, že kousek od té louky má sídlo bobr. K bobrovi jsme se ten den nestihli podívat, protože bychom nestihli večeri. Po večeri jsme hráli zase fotbal. Po něm jsme měli na pokojích volno a hráli „nikdy jsem“ a po dvou hodinách jsme šli spát. Druhý den jsme se začali balit a šli na snídani. Po snídani jsme se šli podívat na bobří hráz a já si vzal ohlodaný klacek od bobra evropského. Po procházce jsme se společně se třetáčky vyfotili, naskákali do autobusu a jeli jsme domů. Do Českých Budějovic jsme dorazili asi kolem 16 hodiny.

Výlet se mi moc líbil. Myslíím, že výlet byl krásný i bez Filipa. Těším se na další výlet.

Adam Kupka

Chce se mi spát Johana Štrausová

*Chce se mi spát,
nejradši celý den.
Nechci si hrát,
radši pěkný sen.*

*Prospat se krásně,
hezky a dlouze.
Neskládat básně,
lenořit pouze.*

*Nic nedělat,
jen v klidu ležet.
Však co nadělat,
nechte to běžet.*

*Škola ti to zakáže,
uč se jenom pilně.
Všechno ti jen nakáže,
a to spaní nikde.*

*Dělej, co tě baví,
hlavně řádně spi.
Bud'me všichni hraví,
jako malí psi.*

Kniha Zkamenělá Duha

Za svou ročníkovou práci jsem si vybral psaní knihy o svých zážitcích z cesty do Austrálie. A protože byla tato cesta velice spojena s kameny, v knize jsou i odborné části o drahých kamenech, které jsem v Austrálii našel. Můj odborný garant je můj tatka, protože na té cestě do Austrálie jsem byl s ním, docela dost se vyzná v kamenech a na vysoké škole vystudoval český jazyk.

Cestu, o které píšu v této knize, jsem prožil, když mi bylo deset. Díky deníku, který jsem si v Austrálii psal, jsem si na vše celkem jednoduše vzpomněl. Celou knihu jsem psal v textovém editoru Microsoft Office Word 2016. Kniha má devatenáct kapitol a i s fotografiemi přibližně 150 stran. Textové rozložení a vkládání fotografií jsem dělal v programu Microsoft Office Publisher 2016.

Samotné psaní a vzpomínání mě bavilo. Pořád mi však přišlo, že na to všechno mám spoustu času. Dělal jsem toho jen velice málo a práci jsem vrstvil před sebou. Pak přišly prázdniny. Měl jsem jen tři kapitoly a v září jsme měli ročníkovou práci odevzdat. Tatkoví jsem kapitoly posílal mailem. On k nim vždy připsal nějaký ko-

mentář, jak si na situaci vzpomíná on. Mně bohužel nenapadaly žádné vtipné věci, které bych do knihy zapsal. Naštěstí tatkovy komentáře to spravily. Je zajímavé, že se mi nejlépe psalo v noci. V noci jsem psal jen dvakrát. Vždy, když jsem nemohl usnout. Psalo se mi o trochu rychleji. Rád jsem psal tak, že jsem seděl na posteli a notebook jsem měl na židli.

Abychom mé vyprávění zpestřili, přidali jsme tam fotografie. V Austrálii jsme fotili hodně. Ještě jsme ale museli nafotit ka-

meny. Vzali jsme je ven na slunce. Buď jsme pod ně dali bílý, nebo černý papír anebo jsme je fotili na dlažbě a dřevu. Také jsme je museli namočit do vody. Fotili jsme je buď digitální zrcadlovkou Canon EOS 250D nebo mobilním telefonem iPhone 12 mini, tatkovým mobilem. Ten jsme používali hlavně, když jsme nějaký malý kámen potřebovali vyfotit zblízka.

Nejprve jsme nemohli najít program, ve kterém bychom mohli vkládat fotografie a pracovat s textem. Původně jsme chtěli koupit profesionální grafický editor Adobe InDesign ve formě předplatného v balíčku profesionálních aplikací (Photoshop, Premiere, Lightroom, InDesign atd. – balíček obsahuje přes 20 aplikací) a cloudových (nabídnou vám 100 GB cloudového úložiště) služeb Adobe Creative Cloud. Po mírně problémovém přihlášení jsme získali 7 dní na to, bychom si vyzkoušeli tyto aplikace. Aplikace na nás byly skoro až příliš profesionální. Nakonec jsem objevil, že v již nainstalovaném balíčku kancelářských aplikací

Microsoft Office Professional 2016, je nainstalovaná aplikace MS Publisher. Vždycky jsem si lámal hlavu nad tím, co je to za aplikaci. Když jsme hledali aplikaci na sazbu fotografií a textový editor, nevěděli jsme, že tu pravou aplikaci, kterou potřebujeme, jsme měli celou dobu před nosem.

Také jsme si potřebovali rozmyslet, jakým písmem bude kniha napsaná. Nakonec jsme zvolili

speciálně navrhované písmo pro tisk knih a publikací, písmo Georgia. Vkládání mě docela bavilo. Nebylo to nic, na co bych se nemohl soustředit při poslechu audioknihy Harryho Pottera anebo koukání na Mission: Impossible. Stačilo jen vybrat fotografie, nakreslit textové pole, zkopírovat kapitolu, vložit kapitolu do textového pole, nastavit velikost písma, font, vložit obrázek, nastavit správné obtékání textu, zkopírovat zbylou část textu, která se na

stranu nevešla, vložit novou stránku, nakreslit textové pole vložit text, ... Jo a málem bych zapomněl – ještě upravit odstavce.

Když jsme to měli hotové, zašli jsme do tiskárny. Tam nám prozatím vytiskli papíry. Musel jsem ještě zkontrolovat, jestli v knize nejsou nějaké překlepy. Pak už jsme jen čekali, až bude kniha vytištěná a měli jsme vše hotové.

Matouš Jírovec

Pěstitelky u pana učitele Bohumíra

6., 7. a 9. třída si v rámci pěstitel-
ských prací jela splnit podzimní
vyučovací plán do krásného
prostředí mlýna ve Starých Dobr-
kovicích, kde bydlí pan učitel Bo-
humír Nowak.

Na práci bylo ledacos. Od
čištění výběhu zachráněným
slepičkám, přes čištění lesa, pá-
lení dřeva až po stavbu nové oha-
dy pro slepice. Některým žákům
šla práce od ruky, někteří potře-
bovali stále chodit pít, na záchod
či hledali jiné výmluvy, jak se práci
vyhnout.

Všem skupinám bez výjimky vy-
šlo krásné počasí a odměnou jim
byly vynikající vafle, které připravily
spolužačky Markéta a Sára Zoe.

Kromě práce se žáci i příjemně
protáhli a občas bylo i pořádně ve-
selo – třeba když došlo na dojení
kozy nebo když byla kára se
dřevem příliš těžká podle vtipu:
„Víš, proč se línej strhal? No přece
aby nemusel jít dvakrát.“ :-)

Určitě se rádi na mlýn počátkem
léta zase vrátíme.

Pavla Šítalová Křížová

Slavnostní přivítání nových studentů lycea

Je to až neuvěřitelné, ale lyceum letos v září již zahájilo svůj čtvrtý školní rok. Konečně tedy má všechny čtyři ročníky od prváků až po maturanty. Pomalu si začíná budovat svou identitu a tvořit své vlastní tradice. K jedné z nich už určitě patří i slavnostní přivítání studentů prvního ročníku, které se letos konalo v pátek 3. 9. 2021

v areálu lycea. Po zaznění třech písní v podání studentů vyšších ročníků a členů kolegia, přivítaly nové studenty Kateřina Kozlová za vyučující a Alžběta Čápková za studenty. Mezi dárky pro nové studenty opět nechyběly plátěné tašky s originálním potiskem z dílny Bohumíra Nowaka, tištěné rukama studentů druhého ročníku.

Toto krátké slavnostní setkání bylo opět zakončeno pořízením hromadné fotografie všech přítomných. Přejme všem studentům prvního ročníku úspěšné studium na našem lyceu a těšíme se na společné přivítání dalších přírůstků do našeho společenství v září příštího roku.

Irena Štrausová

Adapták

Dne 30. 8. v pondělí, za krásného slunečného dne, jsme vyrazili vlakem na Olšinu. Sešli jsme se na nádraží a v každém z nás se míchaly nejrůznější pocity. Myslím, že jsme byli nervózní, ale i plní očekávání, co nás vlastně čeká. Po příjezdu ze zdoluhavé cesty jsme si vybalili a zabydleli se v malých, útulných chatkách. Pomalu jsme se začali seznamovat a zvykat si na sebe. Hned druhý den jsme vyrazili projít Medvědí stezku. Uf, jak vyčerpávající cesta! Jen na to pomyslí! Ale byl to přenádherný výlet. Všechny čtyři dny jsme si neskutečně užili, koupali jsme se za západu slunce, ale i v brzkém ránu. Jezdili jsme na paddleboardech, žonglovali, hráli ping-pong, volejbal, fotbal, vybíjenou a jiné míčové hry. Večerní

Foto 3x: Katka Kortusová

povídání a hraní společenských her také mělo své kouzlo. Za celý

pobyt jsme se stihli seznámit a vytvořit si pouta mezi sebou. John

Lennon kdysi řekl: „Hledali jsme štěstí a našli jsme sebe.“ A já nemůžu jinak než souhlasit. Pobyt jsme zakončili společně vytvořeným obrazem na obrovském balícím papíru, který jsme pojmenovali *Ríše divů bez Alenky*. Spojili jsme tam každý kus sebe,

a proto to má takovou sílu. Je to něco, na co nikdy nezapomeneme. Chci říct velké DĚKUJI učitelům, kteří tuhle dech beroucí akci uspořádali a dali dohromady NÁS, NÁS KOLEKTIV. A děkuji všem prvkům, spolužákům a kamarádům, protože právě díky nám

všem jsme to dohromady dokázali udělat nezapomenutelným.

Aneta Vaněčková

Třídní učitelé 1. ročníku – Kateřina Kortusová a Ondřej Nývlt – se těší na všechny další společné zážitky a VÝŠLAPY.

Zeměměřický kurz

Druhý ročník Waldorfského lycea vyrazil do vesnice Stříbřec absolvovat zeměměřický kurz. Kurz probíhal od 4. až do 8.10. Pocity všech zúčastněných byly různorodé. Skoro každý si prošel od naprosto vyklidněného stavu, přes záchvaty mírné hysterie a beznaděje až ke stavu, kdy měl chuť mrsknout s teodolitem do rybníka. Kurz byl velmi náročný na trpělivost, protože když jste něco špatně zaměřili, mohli jste to jít přeměřovat znovu a někdy se stalo, že třeba i třikrát. V úterý bylo krásné počasí a všichni byli nadšení a plni energie díky tomu, že stihli všechno zaměřit. Bylo to bráno za velký úspěch. To se však změnilo další den, kdy jsme začali počítat a ono to nesedělo. A přes

to, že pršelo, se muselo jít ven přeměřovat. To některé žáky štvalo a někteří to dávali najevo. Jediný, kdo zůstal po celou dobu klidný, byla paní učitelka Irena Štrausová, která učí matematiku, tudíž na kurzu zastávala pozici „velitele zájezdu“. Její trpělivost, a i trpělivé snášení stížností žáků, bylo opravdu úctyhodné. Ale abyste si nemysleli, že kurz byl jenom jeden balíček samých problémů, nebo špatných zážitků. Byla tam velká sranda a pocity z toho, když něco vycházelo zcela přesně, nebo se něco fakt povedlo, byly skvělé. Každý nakonec svou práci dokončil a domů si odvezl mapu, která zachycovala část Stříbřece. Skvělé byly i večery, kdy jsme si povídali, anebo zpívali s kytarou. Ještě stojí za velkou zmínku jídlo.

To nám vařila paní Blanka Nývltová. Před kurzem nám bylo řečeno, že budeme mít takovou táborovou kuchyni. Tak jestli tohle byla táborová kuchyně, tak žáci jedenáctého ročníku jsou profesionální geodeti. Jídlo totiž bylo naprosto úžasné. Od snídaní, kdy jsme dostali kaši s ovocem a čokoládou, nebo jsme si mohli vybrat ještě z dalších dvou možností, až po večeře. K obědu byla vždy polévka a druhé jídlo a vždy byla i vegetariánská verze. A to všechno uvařila paní Nývltová v doslova polních podmínkách, takže všechna čest. Zpětným pohledem byl tento kurz úspěšným, skvělým a obohacujícím zážitkem.

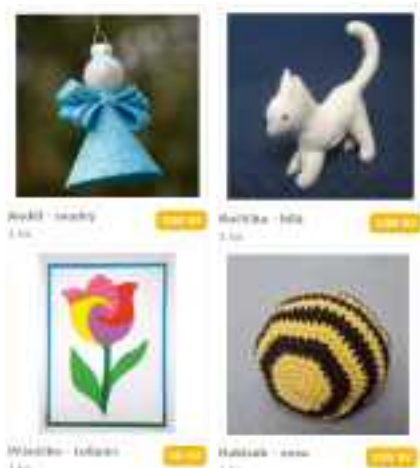
Judita Hudečková

<http://prispej.nfwaldik.cz>

Na školním jarmarku letos nenakoupíte. Zkuste to tady ↑

Inzerce

Nabízím ke krátkodobému nebo k dlouhodobějšímu pronájmu s možností postupného odkoupení (není podmínkou) vysoce kvalitní digitální piano Yamaha CLP - 545 M. 3 roky staré, původní cena 60 000 Kč. Tel. 732 232 840

Zvonek – listopad 2021

Redakce: Pavla Šítalová Křížová,
Eva Sokolová

Prepress: Dana Hanzliková Vašková

Kontakt: zvonek@waldorfb.cz

Internet: <http://www.waldorfb.cz>

Logo: Bára Šimová

Redakční uzávěrka pro další číslo:
14. 3. 2022

Redakce si vyhrazuje právo nezařazení, krácení a běžné redakční úpravy příspěvků. NEPRODEJNÉ

Zvoníme u ... Lenky Roskové

Milí čtenáři, rád bych vám představil kolegyni a především kamarádku, které si hluboce vážím. Za tímto účelem jsem jí položil několik otázek:

Z našeho povídání vím, že tvému pedagogickému působení předcházela praxe v různých, i velmi odlišných, oblastech. Jaké profesní nebo osobní situace tě přivedly k poslání učitele? Rozhodně nepatřím k těm, kteří by setrvali v jednom zaměstnání celý život. Ani jedna profese mi celý život nevydržela. Ale obdivuji to. Moje maminka byla celý život zdravotní sestrou a téměř celý život v jedné nemocnici. Její vazba k té práci byla naprostou oddaností. Chtěla jsem být jako ona zdravotní sestrou, ale nějak jsem uhnula jinam. Začínala jsem jako radiologická asistentka v nemocnici Královské Vinohrady. To byla skvělá práce. Mám ráda takový ten frmol, rychlé rozhodování. Po mateřské jsem nastoupila v Českých Budějovicích na radioterapii. Tam mi chyběl právě ten frmol, noční pohotovost. Takže žádná dlouhá výdrž se nekonala. Začala jsem vehementně studovat a stala se ze mě cvičitelka, masérka, studovala jsem čínskou medicínu. No a tím jsem se několik let živila a pak začala opět studovat, a to sociální práci. Zároveň jsem začala pracovat pro organizaci Centrum Narovinu, která se zabývá rozvojovými projekty v Keni. A to bylo skvělé. A zkušenosti s projekty v Africe mi otevřely dveře k začátku mé učitelské dráhy na vysoké škole. No a pak už se otevřela „zlatá brána“ mé učitelské kariéry – lyceum. A to už všechno víš, protože jsme tam stejně dlouho.

Které předměty na lyceu učíš? Jaká jsou tvá východiska pro jejich výuku? Na lyceu učím společenské vědy – psychologii, sociální práci a základy práva – a hlavně literaturu, což je moje životní láska. Je to práce snů, mým hlavním úkolem je číst. To je samozřejmě trochu s nadsázkou. Ale skutečně si nedovolím předstoupit před studenty a něco kvákat o literatuře, aniž bych měla přečteno a nastudováno vše související a potřebné. Bylo by to pak opravdu jen kvákání. A tak čtu a čtu a čtu, a hledám nové zajímavé informace a opájím se nadějí, že moji studenti jsou užaslí a stávají se vášnivými čtenáři a dobrodružnými dobyvateli pevnosti zvané literatura.

Osobně se cítím inspirován tvým otevřeným a upřímným způsobem komunikace se studenty. Jak bys jej charakterizovala ty sama? Mluví, jak mi „zobák narost“. Říkám, co si myslím. Jednak proto, že nesnáším lež, nepravdu i mlžení, a pak i proto, že jsem ukecaná. A hlavně ve výchově mých dětí se mi osvědčilo, že jednání na rovinu se „sakra“ vyplácí. Nelžu dětem a ony nelžou mně. Pokud bychom se pustili do tématu pia fraus, bylo by to na příliš dlouho. To jen poznámka pro případné rýpaly. ;-)

Inspirace patří mezi důležitá témata waldorfských učitelů. Čím nebo kým se cítíš inspirována? Děťmi.

Často spolu hovoříme o duchovních tématech. Mohla bys čtenářům přiblížit svůj život z této perspektivy? Duchovní rozměr života je pro mě jako voda. Nemohu fungovat bez zvědavosti v tématech přesahujících pozemské bytí. Jsem zvědavá a také mi to dává smysl. Moje paměť i bádání je hodně vizuální. Takže kdybych to měla připodobnit k obrazu, bylo by to asi takto: Kdybych se s pokorou nenořila do duchovního rozměru bytí, připadala bych si jako v betonovém tunelu, ze kterého nemohu uhnout a který má na konci vysokou a hodně tvrdou zeď. Ale když přijímám a hledám duchovní rozměr bytí, tak i přesto, že se občas v takovém tunelu také vyskytnu, vždy tuším smysl události, která mě do něj přivedla, a vidím východisko. A celé to nekončí tvrdou vysokou zdí, ale plynule pokračuje dál. A kam to pokračuje, to skutečně nechám na bádání každého čtenáře zvlášť.

Za všechny odpovědi ti, Lenko, děkuji!

Děkuji také všem kolegům za teplo jejich srdcí vytvářející podmínky pro růst každého z nás i celého společenství. Největší vděčnost pak vyjadřuji moudrým a láskyplným silám Nebe, díky nimž se můžeme společně podílet na našem vznešeném úkolu.

Vojta Svoboda

